

Rygterne om Faderens Sygdom og nærforestaaende Død var bleven dem bekendt, havde han ligefrem søgt at undgaa ethvert Sammentræf med dem og skraaede regelmæssigt over paa et andet Fortov, naar han saa' nogen af dem komme imod ham paa Gaden.

Mellem sine Medstuderende følte han sig næsten allermest fremmed. De viste ham bestandig tydeligere — nogle med Grin, de fleste med Professor Sandrupsk Alvorsfuldhed — at de ansaa' ham for gal. I »Gryden« kom han aldrig mere. Han var formelig kommen til at nære Afsky for Kunstnere, efter at det rigtigt var gaaet op for ham, at de med deres Naturdyrkelse og »Stemnings«-Afguderi bare var en Slags formummede Lægprædikanter, der drev den samme Svindel med Overtro og Hysteri som Præsterne og ligesom disse hovmodede sig af deres fejge Frygt for at anerkende Mennesket som Jordens Herre og enevældige Behersker.

Gang efter Gang i disse Modgangens Dage var han bleven grebet af den samme dystre Ensomhedsfølelse, der havde formørket og forbitret ham hans Opvækst i Barndomshjemmet. Ligesom han dér havde følt sig hjemløs mellem sine Forældre og Søsken, følte han sig nu som en Fremmed i det hele Samfund, hensat mellem Mennesker, med hvem han ikke havde en Tanke eller Følelse tilfælles. Der slog ham overalt imøde den